

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΔΙΔΑΚΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Αθήναις φρ. 15 — *Εν Οξ. κατάς έτη φρ. 16 — *Εν κτθ έξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΔΗΣΙΣ.

Οί έγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταί του «Μη Χάνεσαι» και προπληρόντες έτησίαν συνδρομήν λαμβάνουσι δωρεάν την πολύκροτον

ΝΑΝΑΝ ΤΟΥ ΖΟΛΑ,

τιμωμένην έν τοις Βιβλιοπωλείοις άντι φράγγικων έξ.
 *Ο θέλων άπευθόνεται *Οδόν Θεσείως, άρ. 12,
 Τυπογραφείον Μέλλοτος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

*Ο πρωθυπουργός μας ώμολόγησε μόνος του έαυτόν πετσωματάν.

Συζητουμένης της Συμβάσεως μετά της Ατμοπλοϊκῆς είπε : «Δέν έπιτρέπω ούδέ τόν Ιμάντα τών ύποδημάτων μου νά λύσωσιν οί επαγγελλόμενοι πατριωτισμόν».

*Ως γνωστόν Ιμάντας (δηλαδή σχοινιά) μόνον τά ύποδήματα τών πετσωματάδων έχουν.

*Ο καυμένος ο ζαχαροπλάστης Παυλίδης εις πᾶσαν έορτήν του Βασιλέως του προσφέρει στίχους, ούς δημοσιεύει έκάστοτε ο Λαός.

Νομίζομεν ότι καλλίτερον θά έκαμνε άν του προσέφερε σοκολάταν* όπως δήποτε θά ήτο χρησιμωτέρα διά τόν βασιλέα από τοιούτους στίχους :

Εδχομαι έγώ και πάλιν
 Διά πόλιν τήν μεγάλην.

Τό ειπε πάλιν ή Έφημερίς, τό άμίμητόν της : **Οικουμενική έξ όμογενών*** αυτό τό συμπέρασμα έξάγει έκ του Ένωτικού του Αίωτος περί τών χαρτοπαικτών κεφαλαιούχων μας. Είς έν μόνον δέν συμφωνούμεν* ότι χωρίζει όμογενείς από όμογενείς, εύρίσκουσα τούς μέν ολιγώτερον έπισήμους από τούς δέ. *Όλοι είναι μία πάστα. Βεβαίως υπάρχουν οί άρχηγοί, οί ύπαρχηγοί, οί συνεφεπτόμενοι, οί γαμβροί, τά όγλάνια, οί γυναϊκάδελφοί, οί φαινόμενοι, οί μη φαινόμενοι* αλλά τοιαύτη Ιεραρχία ύπάρχει και εις τάς ληστρικές συμμορίας, έξωρίς νά δύναται ή Έφημερίς νά διαμφισοδητήση ότι μεταξύ τών μελών αύτών ύπάρχει πλήρης άφομοίωσις.

*Ο κ. Τρικούπης όμιλεί έντονα από του βήματος.
 *Εν τινι θεωρείω της Βουλῆς φανατικός τρικουπιστής, αλλά όλίγον άγράμματος, κινών την κεφαλήν και οίκτηρων την συμπολίτευσιν :
 — Φωνή βρός έν τῇ έρήμω, λέγει.

*Ο συνάδελφος Λαός υπερασπιζόμενος τόν κ. Συγγρόν λέγει : «άν και αί μετά του κ. Συγγροϋ σχέσεις μας είσι λίαν χαλαραί, μάλλον άνύπαρκτοι.» *Ωστε ο κ. Τσιγγρός όφείλει νά φροντίση διά τορωτικά.

Μᾶς ήρесе πολύ τό τελευταίον πολεμικόν άρθρον όπερ ο κύριος Κολοκοτρώνης έδημοσίευσεν έν τῷ Τηλεγράφω* μάς υπερέρесеσεν όμως ή ώραια Ιδέα του ότι ο στρατός του 21, ο στρατός δηλαδή ο έλευθερωτής της Ελλάδος, δέν έπλάσθη αμέ διατάγματα και κολοκύνθια». Έκείνον τόν στρατόν πρέπει νά έχωσιν ύπ' όψιν οί επί τών στρατιωτικών ύπουργοί μας οίτινες έγένμισαν γαλόνια τόν τόπον, χωρίς νά βαπτισθοϋν τά γαλόνια αυτά οϋτε εις μίαν άψιμαχίαν.

Φαντασθήτε τί κωμικήν έντύπωσιν θά έκαμνε έμπορος κρασιών όστις θ' άνήγγελλεν ότι συνέστησε Μεγάλην άποθή-

"Όλα αυτά είναι κατατεθειμένα εις τὴν ἀποθήκην τῆς μνήμης σου. . . Τώρα διὰ τὴν ἐννοήσῃς τὴν κίνησιν τῶν Παρισίων δὲν ἔχεις παρὰ τὴν μετατρέψῃς τὰς μὲν χιλιάδας τῶν Ἀθηναίων εἰς ἀμάξας καὶ ἵππους, τὰς δὲ κάμῃς ἀφαιρέσειν τοῦ Κοραῆ, τὴν δὲ ἀμαξάν του νὰ ὑποθέσῃς ὅτι εἶναι τὸ Πάνθεον τοῦ quartier Latin, τὴν δὲ φαντασθῇς ὡς μύμηκας ἐδῶ τοὺς ἀνθρώπους μὴ πορευομένους πρὸς τὸ Κοιμητήριον ἢ μᾶλλον Νεκροταφεῖον, ἀλλὰ πρὸς ἐργασίαν τῶν ἢ καὶ πρὸς δολοφονίαν τοῦ χρόνου, τὴν δὲ πολλαπλασιάσῃς τὴν ὁδὸν Ἐρμού ὡς καὶ τὰς ἄλλας ὁδοὺς, δι' ὧν διήλθεν ὁ δαστεῖνος Κοραῆς, ἐπὶ 1000, ὕστερον τὴν καταστρώσῃς αὐτὰς διὰ σιδηρῶν γραμμῶν πρὸς χρῆσιν τῶν Tramways, τὸ δὲ σπουδαιότερον πάντων τὴν φαντασθῇς ὅτι ἔχῃς σκόνης δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀναπνεύουν ἀέρα, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δυσκόλως θὰ τὸ φαντασθῇς, ἀλλὰ θὰ τὸ κατορθώσῃς, ἂν ἐντείνῃς πολὺ τὴν φαντασίαν σου, χωρὶς νὰ φοβηθῇς ὅτι θὰ σπάσῃ, ὡς ἡ χορδὴ κιθάρας, ὥστε νὰ φαντασθῇς ὅτι ὁ δήμαρχος δὲν ὀνομάζεται ἐδῶ οὔτε Κυριακός, οὔτε Σοῦτσος, οἱ δὲ δημόται δὲν εἶνε φθισικοί, ἀλλὰ ἔχουν ἰσχυρὰ τὰ ἀναπνευστικὰ καὶ φωνητικὰ ὄργανα καὶ φωνάζουν δυνατὰ τὸσον, ὥστε κινδυνεύει νὰ κωφαθῇ ὁ Δήμαρχος.

"Ἀπειροὶ λοιπὸν ἄλυσσοι ἀμαξῶν, omnibus, Tramways, Κάρων παμμεγίστων καὶ παμμόρφων, μυρμηκία ἀνθρώπων ἀρρένων, θηλέων καὶ οὐδετέρων, (*) ἐν διηγεῖται κινήσει εὐρίσκοντα οὕτως ὥστε δύνασαι κάλλιστα τὸ πλῆθος αὐτὸ καὶ τὰς κινήσεις νὰ παραβάλλῃς μετὰ τὴν κίνησιν τοῦ Σύμπαντος. Ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον, νομίζω, εἰς τὴν παραβολὴν, διότι ἀκόμη δυσκολώτερον θὰ φαντασθῇς τὴν κίνησιν τοῦ Σύμπαντος. "Ὡστε εἶνε καλλίτερον νὰ σὲ εἶπω τὸ δημῶδες ἀμῆλο νὰ ῥίξῃς, δὲν θὰ πέσῃ κάτω». Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν μοι φαίνεται ὅτι παριστᾷ τὸ πρᾶγμα* διότι ὄχι ἕνεκα τοῦ πλῆθους ὡς φρονοῦν δὲν ἀπέφτεται τὸ μῆλο κάτω», ἀλλὰ τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι κάποιος τρώγει τὸ μῆλο πρὶν ἢ πέσῃ κάτω.

Εὐρίσκειαι ἐντὸς πεζοδρομίου, ἀντικείμενον δὲ τι ἐμφύχον ἢ ἀψυχον ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν σου ἐκ τοῦ ἐτέρου πεζοδρομίου, θέλεις νὰ τὸ πλησιάσῃς, ἐπομένως νὰ διέλθῃς τὴν ὁδόν!

"Ὅποια τόλμη! σὲ θαυμάζω διὰ τὴν γενναιοτήτά σου, καὶ σὲ φθονῶ. "ὦ! διήλθες! Δι' ἐμὲ πλέον εἶσαι ἥρωας.

"Ἐάν εἰς τοιαύτην περίστασιν εἰδίδοντο παράσημα, σὲ βεβαιῶ θὰ τὰ ἐθεώρουν ἔχοντα πολὺ μεγαλειότεραν ἀξίαν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δίδουσι αἱ κυβερνήσεις καὶ οἱ βασιλεῖς εἴτε εἰς βουλευτὴν, ὅστις ἐπὶ ἔτη ὑπεστήριξεν αἰσχρὰν Κυβέρνησιν καταστρέψασαν τὸν τόπον, εἴτε εἰς πρωθυπουργὸν ληστεύσαντα ἀτίμως τὴν πατρίδα του, εἴτε εἰς Ναύαρχον, διότι προσέφερε γεῦμα εἰς ἕνα βασιλέα μετὰ τὴν νοστιμωτέραν μαγρονέζαν ἢ μπιφτέκ, εἴτε εἰς βασιλέα, διότι εἶπεν εἰς ἄλλον βασιλέα «Καλημέρα σας», εἴτε τέλος εἰς υἱόν, ἐγγονόν ἢ ἀνεψιὸν ἐνός ἀγωνιστοῦ, ὅστις ἐνῶ ἐπολέμει καὶ ἀπέθνηκε, ἐκείνοι ἐπὶ ἐνέα μῆνας κατέτρωγον τὰ σπλάγγνα τῆς μητρὸς των, ἀντὶ ἐνδόξου πεδίου εὐρισκόμενοι εἰς ἐνδοξον κοιλότητα Κοιλίας.

Τέλος διήλθες σῶος εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον· τοῦθ' ὅπερ ὀφείλεται ὄχι μόνον εἰς τὴν γενναιοτήτά σου καὶ εὐκαμψίαν σου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν τῶν ἀμαξῶν καὶ ἀμαξηλατῶν, οἵτινες, μὴ ὄντες ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων ἡρώων τῆς Τροίας, δὲν γνωρίζουσι τὴν ἀρματῆλα-

σίαν ἐκείνην, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν καταπάτησιν τῶν ἀνθρώπων ἐν πολέμῳ ἢ ἐν εἰρήνῃ, καὶ τῆς ὁποίας ἐμπειρότατοι εἶναι οἱ ἐν Ἀθήναις ἀμαξηλάται καὶ καρηλάται.

"Ἐάν ποτε ὁ θεὸς ἀποφασίσῃ νὰ καταστρέψῃ τὸ Σύμπαν, δὲν ἔχει εἰ μὴ νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν ὀπηρεσίαν του δύο ἀμαξηλάτας Ἀθηναίους, ὧν τὸν μὲν ἕνα νὰ θέσῃ εἰς τὴν λεγομένην Μεγάλῃν ἀμαξάν (ἢ ἄρκτον) τοῦ οὐρανοῦ, τὸν δὲ ἄλλον ἐπὶ τῆς Μικρᾶς, καὶ ὕστερον ἂς καθίσῃ, ὡς Νέρων, δὲν γνωρίζω πλέον τοῦ στηριζόμενος (αὐτὰ εἶναι μυστήρια), νὰ θεᾷται τὴν παγκόσμιον καὶ θεόρατον καταστροφὴν του.

Τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν σου εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον, καὶ τὸ ὁποῖον ἐγένετο αἰτία τῆς τοσαύτης δόξης σου διὰ τὴν διάβασιν τῆς ὁδοῦ, ἦτο ἕνα κατάστημα ὠραίων, μετὰ μεγάλα κρυστάλλινα παράθυρα, ὅπῃσθεν τῶν ὁποίων διέκρινες μετὰ ὄλην τὴν μωπίαν σου ἀντικείμενά τινα ἐντὸς μαρμαρίνιων χωρισμάτων δίκην βιβλιοθήκης.

— Ἄς εἰσέλθωμεν, μοι λέγεις, θὰ ἀγοράσω κάτι τι.

— Πεινάς; φίλε μου Β; . . . .

— "Ὅχι δά· ἀκόμη ἐνωρίς εἶναι· ἂς εἰσέλθωμεν.

— Μά; . . . .

— Κυρία! δὲν μοι δεικνύετε παρακαλῶ ἕνα μενταλίων τῶν 10—15 φρ.

— Κύριε! εἰς τὸ Charenton (*) πωλοῦν μενταλίον· ἐδῶ εἶναι Κρεοπωλεῖον.

— Τί λέγεις ἀδελφέ Β . . . ; δὲν μετ' ὄλεγεσ τοῦλάχιστον; δὲν βλέπεις τὰ κρέατα: ἢ μήπως τὰ ὑάλινα παράθυρα, τὰ μάρμαρα, ἡ Κυρία καὶ αἱ ὑπηρέτριαι, τὰ κρέατα μετὰ τῶν ψευδοκρῦστων κελυμμάτων σὲ ἔκαμον νὰ νομίσῃς ὅτι εἶνε ἀδαμαντοπωλεῖον;

— Νεὶ ἀδελφέ· ποῦ νὰ ὑποθέσω ὅτι τὸσον ὠραῖον κατάστημα, ἀπαστράπτον, καθαρῶτατον εἶνε Κρεοπωλεῖον! Φανταζόμενος μάλιστα τὰ Κρεοπωλεῖα Ἀθηνῶν, ἢ μὲν θεᾷ τῶν ὁποίων διεγείρει τὰ ἀγριώτερα αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κραταιοῖ τὴν γνώμην ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶνε τὸ αἰμοβορώτερον θηρίον τῶν ἐπὶ γῆς ζώων, ἢ δὲ ἐπίσκεψις γίνεται αἰτία τοσαύτων δακρύων καθ' ἑκάστην πρωΐαν τοῦ συζύγου ἀποχωριζομένου τὴν σύζυγον ἴσως διὰ παντός, διότι μεταβαίνει εἰς τὴν Ἀγορὰν τῶν κρεάτων, διότι ἴσως πέσῃ γενναίως μαχόμενος ὑπὸ τὴν μάχαιραν ἀγρίου τινὸς κλωστομύστακος Κρεοπώλου, μάρτυς ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν οἰκίαν του. Δάκρυα, λυγμοὶ ἐπανειλημμένοι, ἄσπασμοι, συγκινήσεις, σπαραξικάρδιαι τέλος σκηναὶ συζυγικαὶ ἐκάστην πρωΐαν συμβαίνουσιν, ἀξίαι νὰ ἐμπνεύσωσι πολλοὺς ἐν ἀεργίᾳ δραματικοὺς ποιητάς, εἰς κεσάτρια ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐρισκόμενος.

— Ἐχεις δίκαιον, φίλτατε Β . . . ἄφρησέ με τώρα ἐγὼ νὰ κάμω τὴν ἀντίθεσιν· ἐδῶ τί σὲ περιμένει εἰς τὰ κρεοπωλεῖα; Κόρη παχουλή καὶ κόκκινη καὶ ὠραία, ὡς τὰ βωδινὰ κρέατα, μετὰ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν πειθῶν εἰς τὴν γλώσσαν· πολλάκις σοῦ γεννᾶται ἡ ἐπιθυμία νὰ κάμῃς λάθος, ὥστε ἀντὶ νὰ θέσῃς τὸ κρέας εἰς τὸ κορίνι σου; νὰ θέσῃς τὴν κόρην καὶ νὰ τὴν φάγῃς ὕστερον, ἀφοῦ μάλιστα τρώγονται ἐδῶ τὰ κρέατα ὡμά. Εἰς δὲ τὴν οἰκίαν σου τί συμβαίνει; ἡ σύζυγός σου, ἂν εἶσαι νομίμως νυμφευμένος, ζηλεύει καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ μὴ φάτε σήμερον κρέας; καὶ κατορθώνει ἐνίοτε νὰ σὲ ἐπιβάλλῃ τὴν τεσσαρακοστήν.

(*) Εἶναι ἡ Κέρκυρα τῶν Παρισίων.

(*) ὄρα Δεληγιάννην.